

SIEKE – TOEBAK

Een tijdje geleden vroeg een leek in de vinkensport aan mij hoeveel verschillende soorten vinkeniers er bestonden.

Geen gemakkelijke vraag want we zijn wat allergisch aan het woord 'soorten..'. Dus ik begon mijn opsomming met 'goede, slechte, dikke, magere, eerlijke en oneerlijke,

Maar daar ging het niet om, wel om de pikorde in het uitoefenen en beleven van de hobby. Over naar de hulplijn, dacht ik, maar deze is ook nostalgie. Of toch, plots dacht ik aan het voetbal en ik was vertrokken: eerst hebben we de vinken-champions league waar de toppers elkaar bekampen in de grote kampioenschappen en op grote zettingen, voor de eer, prestige en... De tweede reeks is te vergelijken met de Jupiler league, de mannen en vrouwen die goede vogels bezitten maar altijd 'net niet' op de grote wedstrijden, de klassementspelers die een heel seizoen trachten naar een gewestelijke- of maatschappelijke titel en met wat geluk ook eens op de foto mogen staan bij de toppers met een 'procenten-titel'. Daarbij aansluitend is er de grote groep van liefhebbers die spelen om het sociale luik te beleven, graag bij de mensen zijn, een prijsje winnen, pintje drinken... allee geen stress, altijd content. Als laatste dan de 'gewoonte vinkeniers'; liefhebbers die om allerlei redenen alleen nog dit vertier hebben, al heel hun leven meer genieten van de 'avant en après' dan van het getal op de regel. Hij keek raar maar dat doen velen .

Zo was er de vinkenmaatschappij 'De zwarte bezzangers', gehuisvest bij Zwarte Lola, nu onder koloniale druk veranderd in 'De roetbezzangers' bij Zatte Lola. Een goede maatschappij met een overeenkomend bestuur, sportieve leden, gulle lokaalhouders, allee, vinkenclubje weltevree. Of zo leek het toch!

De laatste twee jaar was er wat gezaag onder de leden over het koning- en kampioenschap. Al vijf jaar na elkaar waren het steeds de broers Jan en Piet die met de titels aan de haal gingen, niet dat ze topvogels hadden maar steeds opnieuw was het aan de meet 'juist wel'! De ene vogel was een 600+, de andere 500 bij goede loting, niets speciaal dus. Jan en Piet waren 48 en 50 jaar en woonden nog bij hun oude moeder aan de rand van het dorp in de 'stikken'

zoals een Oost-Vlaming zou zeggen. Ze hadden weinig contact met de dorpsgemeenschap; werken, thuis zijn en met de vinken spelen, meer niet. Naar de inschrijving kwamen ze steeds samen, zaten alleen aan een tafelke en dronken elk een limonadeke uit het fleske. Ze hielden de inschrijvingstafel goed in het oog en wisten als de beste kaarters welke nummers al weg waren en met wie. Als het gunstig was, lieten ze zich inschrijven met de twee vogels Piet en Jan, juist allemaal Pieten en Jannen!

Een geseling voor de secretaris die begon te zweten als de twee kaarten op tafel lagen. Hij mocht niet missen want dan zou hij met scheve ogen bekeken worden door de zagende leden. Dus Jan zijn vogel noemde Piet en Piet zijn vogel Jan of was het...? Als ze het café verlieten schuimden ze iedere keer de klasseringstabel af en namen nota, de blikken in hun nek waren dodelijk.

Voorzitter Romain had al slapeloze nachten gehad van de zagerij maar stond machteloos want alles verliep ogenschijnlijk reglementair. Er was maar één zaak die nog kon: ze speelden niet altijd met dezelfde vogels, maar ja, bewijs dat maar eens! Romain zelf speelde niet meer maar zijn kleinzoon sprong in en hij liep met zijn hondje Flodder langs de reke. Flodder was een rustig beestje, een kruising tussen een 'stratjee' en een 'stratjee' en durfde alleen al eens zijn poot opheffen tegen een stoelke maar niemand zag het.

Bij de vogels van Jan en Piet, Piet en Jan dus bleef de voorzitter een tijdje staan en bestudeerde de kooien en de zang maar de beiden waren identiek, geen nagelke zat anders, de 'wietjewie' was tot in de puntjes perfect. De broers keken niet op, geen stress, alleen een grijnslachje!

Zijn derde stop was zijn vogel Zorro die getekend werd door 'Sieke toebak' de vuilste vinkenier op aard; niet gewassen of geschoren, vuile broek, vettige klak en, erger nog, hij siekte toebak en katapulteerde om de vijf minuten een bruine massa naast of over de vinkenmuit, soms er op! Uw muit stonk drie weken naar de toebak!

Om tien uur was de vlag nog niet helemaal beneden of de twee broers waren al op de loop met hun vogel. De liefhebbers werden wantrouwiger en ambetanter, er was iets... maar wat? Eén broer kwam naar de prijsdeling en haalde een nog half gevuld limonadeflesje uit zijn vestzak en bestelde dus nooit iets. Ja, gierig waren ze ook. De voorzitter belegde een spoedvergadering met het bestuur bij hem thuis daags voor de eerstvolgende zetting maar niemand kon een eventuele hinderlaag bedenken om de twee broers te strikken. Het risico was groot dat er toch niets aan de hand was, en dan?

Zorro stond zoals steeds in de voorplaats waar de mannen zaten en het viel op dat Flodder er maar bleef aan snuffelen en soms likte hij aan de muit... nog nooit gedaan. Vies, maar inspirerend want dat was de oplossing!!!

De zondag werd 'den truc met den zak' toegepast en de vogel van Jan, Piet dus werd getekend en betoebakt door 'Sieke toebak', loting is loting, mijn gedacht?! Voor de bestuursleden kon het niet snel genoeg terug zondag zijn want het was de laatste rit voor het koningschap. Mogelijks de foefeldag van de broers? De zetting was aan de gang en opvallend veel bestuursleden liepen langs de reke.

De voorzitter kwam de laatste vijf minuten aansluiten samen met Flodder en ging recht naar de kooi van Jan zijn vogel die de week daarvoor getekend was door de tabakspuwer. Maar Flodder reageerde niet, raar! De tweede halte was zijn broer Piet met vogel Jan en daar werd Flodder zot, begon te snuffelen en wou aan de kooi gaan likken, hoho. Het was nog één minuut en de overige bestuursleden stonden bij hun voorzitter.

Piet begon rood aan te lopen, Jan keek een paar kooien verder angstig naar zijn broer. De vlag ging naar beneden en als volleerde flikken versperden de bestuursleden de weg naar de kooi. Niemand wist wat er gaande was op uitzondering van de broers en de in actie gekomen bestuursleden.

Piet speelde met de vogel van zijn broer omdat hij een hoger getal nodig had voor het koningschap. Ontkennen deden ze niet want dan zou de eerste

ringcontrole ooit een feit geweest zijn. De twee werden geschrappt uit alle klassementen en de federatie deed de rest.

De voorzitter was een held en zatte Lola trakteerde hem op een regen van 'bezen', Flodder mocht alle kooien aflikken waar Sieke toebak had voor gezeten... Neenee, hij kreeg een been met tobaksmak. De leden kwamen opnieuw met veel goesting spelen en Sieke toebak heeft een lief gevonden 'Marie toebak'.

Eén nadeel: ze komt mee spelen.

Lucien van Gent